

מנשה בוגייסקי

מנשה נולד בפולין ביום ג' בתמוז תשי"ח (10.7.1948) להוריו לאה ודויד בוגייסקי. הוא גדל ולמד בשכונת נווה שאנן בחיפה, התנדב לצנחנים ולאחר קורס הקצינים שרת בסיירת חרוב. מנשה נהרג ב 26.10.1968 בהפגזת האויב על גדת תעלת סואץ.

מנשה היה בן יחיד להוריו, אנשים חרוצים וצנועים, אנשים שאיבדו את כל בני משפחתם בשואה.

מנשה היה בחור רגיל ומיוחד, מיוחד ורגיל בדומה לכל אחד מהיושבים כאן בקהל. לא קדוש ולא טהור, סתם אדם טוב, בחור ישראלי, חכם, ספורטיבי וחבר נאמן ... רסיס הפגז שפגע בו

והרגו לא שינה זאת.

התפילות הנישאות בטכס הן חלק מתרבותנו ומילותיהן נובעות מעולמם הרוחני של הוריו והורינו והורי הורינו לדורותיהם ולכן הן יקרות לנו. אולם, בעת הזו, לנוכח רוחות הנושבות בחברה הישראלית, אבקש לומר כי מנשה לא מסר את נפשו על קדושת השם, מנשה התנדב ליחידה קרבית משום שהיה ציוני, נער עברי ישר והגון שראה צורך למלא בתורו, כמיטב יכולתו, את חלקו בהגנה על המולדת. מנשה שמח על האפשרות לחוות הרפתקאות והתלהב מההזדמנות לאתגר את עצמו במשימות צבאיות קשות. מנשה היה צעיר נורמלי שנהנה מתחושת הגאווה שבהליכה ברחובות העיר עם הכומתה האדומה. מנשה היה אדם אחראי ואמיץ ולכן אף אחד לא הופתע מכך שהוא נהרג בשעה, שכפי שמצופה ממפקד, הוא לא מיהר לתפוס מחסה לפני שווידא שחייליו עשו זאת.

מנשה לא שוכן בגן עדן, ובוודאי לא בסתר כנפי השכינה, מטפוריות ככל שתהיינה. מנשה נמצא במקומות ארציים, מנשה חי כדמות אהובה החקוקה בזיכרונם של חברים שהכירו אותו ואולי, כך אני מקווה, גם במוחותיהם של אנשים שרק שמעו עליו או קראו את מעט הדברים שנכתבו אודותיו.

מנשה היה חברי הטוב לאורך כל העשור השני של חייו, עשור הנעורים. לא היה לי חבר טוב וקרוב כמוהו ב 50 השנים שחלפו מאז. יחד חווינו כמה וכמה ימי זיכרון מרגשים וחגי עצמאות מאושרים. בשנה זו, השנה ה 70 למדינת ישראל, השנה ה 70 להולדתנו והשנה ה 50 למותו חשבתי שראוי יהיה שאנסה לטעת לפחות את עצם היותו ואת עצם היותם של הוריו גם בתודעתכם. שלכם.

יהי זכרו וזכר הוריו ברוך